

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9Co/113/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2212215986
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Barcajová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2015:2212215986.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v právnej veci žalobkyne: I. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. P. XX, XXX XX P. P., zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Silvia Bernáthová, s.r.o., so sídlom Štúrova 1090/7, 929 01 Dunajská Streda, v mene ktorej koná JUDr. Silvia Bernáthová, advokátka, proti žalovanému: W. R., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. J. XXX/XX, XXX XX C. J., zastúpenému JUDr. Ing. Štefanom Neszméry, advokátom so sídlom Nám. priateľstva 2172/31, 929 01 Dunajská Streda, o zaplatenie 559,25 eura s prísl., na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 12C/185/2013-99 zo dňa 2. decembra 2013 takto

rozhodol:

Odvolací súd odvolanie žalobkyne proti napadnutému výroku o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni 149,98 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne od 21.07.2012 do zaplatenia o d m i e t a .

Odvolací súd napadnutý výrok o zastavení konania v časti o zaplatenie 229,29 eura p o t v r d z u j e .

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti náhrady trov konania z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d a ľ š i e k o n a n i e .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa uložil žalovanému povinnosť do troch dní od právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobkyni 149,98 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne od 21.07.2012 do zaplatenia. V časti o zaplatenie 229,29 eura konanie zastavil a vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol, tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že účastníci sú bývalý manželia, ich manželstvo bolo rozvedené rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 07.12.2011. Účastníci boli spoluvlastníkmi rodinného domu, do ktorého bol dodávaný zemný plyn. Za obdobie od 19.10.2011 do 21.06.2012 dodávateľ zemného plynu vyúčtoval za spotrebu plynu sumu 832,25 eura, po odpočítaní preddavkových platieb 3 x 91 eur (v novembri, decembri 2011 a v januári 2012) predstavuje nedoplatok 559,25 eura. Dodávateľ vyčíslil spotrebu plynu v období od 19.10.2011 do 31.12.2011 v sume 234,93 eura, od 01.01.2012 do 11.03.2012 v sume 285,67 eura a od 12.03.2012 do 21.06.2012 v sume 172,94 eura (bez DPH). Nedoplatok uhradila žalobkyňa dňa 20.07.2012. Na základe žiadosti žalobkyne dodávateľ vykonal demontáž plynomeru dňa 22.06.2012. Žalovaný uhradil dňa 14.11.2011 nedoplatok za obdobie od 19.10.2010 do 18.10.2011 v sume 213,46 eura a prvú preddavkovú platbu v sume 91 eur. V konaní nebolo jednoznačne a spoľahlivo preukázané tvrdenie žalobkyne, že plyn na spornom nedoplatku spotreboval výlučne žalovaný, preto sa na tomto nedoplatku musia podieľať obaja účastníci ako spoluvlastníci v rovnakom podiele. Žalobkyňa má preto nárok voči žalovanému v polovici úhrady sporného nedoplatku, v ktorej (polovici) súd žalovaného na plnenie zaviazal. Žalovaný sa dostal do omeškania, preto má žalobkyňa nárok na úrok z omeškania. Vo zvyšku bolo potrebné žalobu zamietnuť. Žalobkyňa zobrala späť žalobu v časti o zaplatenie 229,29 eura s tým, že vyúčtovanie spotreby plynu sa týka obdobia 247 dní, v rámci ktorého bol dom užívaný spoločne od 19.10.2011 do 09.01.2012, k tomu žalovaný bol na liečení od 05.06.2012 do 21.06.2012 (a dom vtedy neužíval), teda celkom 100 dní, čo predstavuje 41% z nedoplatku. Vzhľadom na späťvzatie žalobkyne a

súhlas žalovaného súd konanie v späťvzatej časti zastavil. Právne svoje rozhodnutie súd prvého stupňa odôvodnil ustanoveniami § 49 ods. 4, § 59 ods. 1 písm. a) zák. č. 656/2004 Z. z. o energetike, § 148 ods. 1, § 137 ods. 1, § 511 ods. 1, ods. 3, § 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 vyhl. č. 87/1995 Z. z.. O čiastočnom späťvzátí súd prvého stupňa rozhodol podľa ustanovenia § 96 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (v ďalšom texte „OSP“) a o trovách konania podľa ustanovenia § 142 ods. 2 OSP.

Proti tomuto rozsudku súdu prvého stupňa podala v zákonom stanovenej lehote v plnom rozsahu odvolanie žalobkyňa a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zaviazže žalovaného na úhradu sumy 329,96 eura spolu s príslušenstvom a prizná jej náhradu trov konania, alternatívne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa žalobkyne súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvého stupňa je neúplné, zmätočné, je teda postihnuté inou vadou v zmysle ustanovenia § 205 ods. 2 písm. a), b) a d) OSP. Žalobkyňa poukázala na skutočnosť, že v konaní bolo preukázané, že účastníci počas trvania manželstva nadobudli rodinný dom, v ktorom bol zapojený plyn. Dodávateľ zemného plynu vyúčtoval žalobkyni ako evidovanému odberateľovi na odbernom mieste za obdobie od 19.10.2011 do 21.06.2012 spotrebu v sume 832,25 eura. Z tejto sumy bolo preddavkovo zaplatených 273 eur, čo hradila žalobkyňa a refundoval žalovaný. Nedoplatok v sume 559,25 eura uhradila v celosti žalobkyňa, preto žiadala refundovať od žalovaného - najprv celú sumu, keďže mala za to, že ona neužívala predmetnú nehnuteľnosť. Súd prvého stupňa v priebehu konania predbežným právnym názorom vyslovil, že nemá preukázané, že nehnuteľnosť užíval výlučne žalovaný, preto žalobkyňa zobrala návrh späť sčasti, a to v sume 229,29 eur. Nezobrala však späť svoj návrh v celej tej časti, ktorá pripadá na jej spoluvlastnícky podiel (1/2), keďže počas celého konania bolo zhodne potvrdené zo strany obidvoch účastníkov konania, že žalobkyňa predmetnú nehnuteľnosť od 09.01.2012 neužívala vôbec. Zobrala svoj návrh späť v časti, ktorá pripadala na jej časť vychádzajúc z obdobia, počas ktorého ešte bola užívateľkou rodinného domu. Preto v tejto časti svoj podiel uznáva. Predmetom uplatneného nároku zostal teda len podiel žalovaného. Po späťvzátí časti návrhu pripadajúcej na podiel žalobkyne súd prvého stupňa mal rozhodnúť o zvyšku sumy, t. j. o sume 329,96 eura a zaviazat žalovaného na úhradu minimálne 279,63 eura, keďže suma 279,63 eura zodpovedá spoluvlastníckemu podielu žalovaného (1/2). Žalobkyňa sa stotožnila s názorom súdu prvého stupňa v tom zmysle, že pokiaľ v konaní nie je možné jednoznačne a spoľahlivo preukázať žiadnou zo svedeckých výpovedí, že plyn na spornom nedoplatku spotreboval výlučne žalovaný, na nedoplatku sa musia podieľať obaja účastníci ako spoluvlastníci v rovnakom podiele. Nedoplatok predstavuje sumu 559,25 eura, teda pri rovnakom spoluvlastníckom podiele na žalobkyňu a na žalovaného pripadá suma po 279,63 eura. Súd teda mal zaviazat žalovaného na úhradu minimálne sumy 279,63 eura. Zo zhodného tvrdenia účastníkov o neužívaní nehnuteľnosti žalobkyňou od 09.01.2014, ako aj zo svedeckej výpovede P.A. (ktorého svedeckú výpoveď vyhodnotil súd prvého stupňa nesprávne), vyplýva, že aj nárok žalobkyne na zaplatenie sumy 329,96 eura je voči žalovanému oprávnený. Súd prvého stupňa sa nesprávne vysporiadal so zisteným stavom, pričom jeho rozhodnutie je neúplné, je zmätočné, keďže v ňom nie je odôvodnené, ako sa vysporiadal s celým nárokom.

K odvolaniu žalobkyne sa vyjadril žalovaný a uviedol, že s odvolaním nemôže súhlasiť z dôvodu jej nesprávnej argumentácie už pred súdom prvého stupňa. Pridržiava sa svojich doterajších vyjadrení a s rozhodnutím súdu prvého stupňa súhlasí a stotožňuje sa s ním. Samostatný odvolací návrh žalovaný nepodal.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 201, 204 OSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný (§ 202 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa (§ 212 ods. 1 a 2 OSP) v medziach daných rozsahom a dôvodmi odvolania, prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolanie v danej veci proti napadnutému výroku o povinnosti zaplatiť 149,98 eura s príslušenstvom bolo podané žalobkyňou ako neoprávnenou osobou, a v tejto časti je odvolanie potrebné odmietnuť, napadnutý výrok o zastavení konania je ako vecne správny potrebné potvrdiť a napadnutý zamietajúci výrok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie vydal pomerom hlasov 3:0, t.j. jednomyselne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

Žalobkyňa svojím odvolaním napadla rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu, teda vo všetkých jeho výrokoch -

1. o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni 149,98 eura s 9% úrokom z omeškania ročne od 21.07.2012 do zaplattenia,
2. vo výroku o zastavení konania v časti 229,29 eura a
3. vo výroku, ktorým súd prvého stupňa vo zvyšku žalobu zamietol.
4. vo výroku o trovách konania, ktorý je ako výrok súvisiaci napadnutý spolu s predchádzajúcimi výrokmi.

1. K prvému napadnutému výroku odvolací súd uvádza nasledovné:

Účastník môže napadnúť rozhodnutie súdu prvého stupňa odvolaním, pokiaľ to zákon nevyklučuje (§ 201 veta prvá OSP).

Občiansky súdny poriadok právo účastníka podať odvolanie formuluje všeobecne a bez obmedzení, napriek tomu sa v súlade s ustálenou judikatúrou toto právo vykladá zužujúco tak, že na podanie odvolania je oprávnený len ten účastník, ktorému bola rozhodnutím súdu spôsobená ujma na jeho právach a v neprospech ktorého rozhodnutie súdu vyznieva. Existenciu prípadnej ujmy je potrebné posudzovať len z procesného hľadiska, pričom nie je rozhodujúce subjektívne presvedčenie účastníka konania, ale dôležitá je len objektívna skutočnosť, že rozhodnutím súdu mu bola spôsobená ujma, ktorú možno odstrániť zrušením alebo zmenou napadnutého rozhodnutia. V preskúmvanej veci odvolanie žalobkyne smeruje aj proti tomu výroku rozhodnutia súdu prvého stupňa, ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyni 149,98 eura s 9 % úrokom z omeškania ročne od 21.07.2012 do zaplattenia. Toto napadnuté rozhodnutie súdu je v súlade so žalobným návrhom žalobkyne, čiastočne ním bolo vyhovené žalobnému návrhu, je v jej prospech, teda týmto výrokom nebolo negatívne zasiahnuté do jej právneho postavenia, nebola ním ukrátená na svojich právach. Z vyjadrenia žalovaného k odvolaniu žalobkyne je zrejmé, že voči uvedenému rozhodnutiu nenamieta. So zreteľom na uvedené je potom zrejmé, že týmto rozhodnutím súdu prvého stupňa nebola žalobkyni spôsobená žiadna ujma, ktorú by bolo možné odstrániť jeho zrušením. Žalobkyňa teda nie je osobou oprávnenou na podanie odvolania. Z uvedených dôvodov odvolací súd nemôže napadnutý výrok preskúmať a v tejto časti o odvolaní rozhodnúť.

Odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré bolo podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený (§ 218 ods. 1 písm. b) OSP).

Odvolací súd preto s poukazom na citované zákonné ustanovenie odvolanie žalobkyne v časti napadnutého výroku o uložení povinnosti žalovanému zaplatiť žalobkyni 149,98 eura s 9% úrokom z omeškania ročne od 21.07.2012 do zaplattenia odmietol ako podané niekým, kto na odvolanie nie je oprávnený.

2. V poradí druhým napadnutým výrokom súd prvého stupňa zastavil konanie v časti 229,29 eura.

Z obsahu preskúmvaného spisu odvolací súd zistil, že žalobkyňa sa svojou žalobou domáhala voči žalovanému zaplattenia sumy 559,25 eura. Podaním zo dňa 02.12.2013, teda po začatí pojednávania vo veci, vzala žalobkyňa svoju žalobu späť v časti 229,29 eura. Na pojednávaní dňa 02.12.2013 žalovaný vyslovil prostredníctvom svojho právneho zástupcu s čiastočným späťvzatím súhlas.

Navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví (§ 96 ods. 1 OSP).

Súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní (§ 96 ods. 2 OSP).

Súd prvého stupňa konanie zastavil po čiastočnom späťvzatí žaloby a následnom súhlase žalovaného s čiastočným späťvzatím. Rozhodol teda správne v súlade s citovanými zákonnými ustanoveniami, odvolanie žalobkyne v tejto časti je preto nedôvodné.

S poukazom na uvedené odvolací súd potvrdil napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa v časti výroku o čiastočnom späťvzatí návrhu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 OSP, podľa ktorého odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

3. V poradí tretím napadnutým výrokom súd prvého stupňa žalobu vo zvyšku zamietol. Žalobkyňa sa domáhala voči žalovanému zaplatať pôvodne sumy 559,25 eura, po späťvzati časti žaloby vo výške 229,29 eura sa teda jedná o zamietnutie žaloby v sume 329,96 eura.

Z obsahu preskúmaného spisu odvolací súd zistil, že pôvodne žalovaná suma 559,25 eura predstavovala nedoplatok za dodávku zemného plynu do rodinného domu, bezpodielovými spoluvlastníkmi ktorého boli účastníci. Nedoplatok vyúčtoval dodávateľ plynu za obdobie od 19.10.2011 do 21.06.2012. Manželstvo účastníkov bolo rozvedené s právoplatnosťou dňa 07.12.2011, obaja účastníci tvrdili, že od januára 2012 v dome nebývali, iba tam sporadicky chodili nehnuteľnosť kontrolovať. Svedeckými výpoveďami táto skutočnosť potvrdená nebola.

Súd prvého stupňa odôvodnil svoje rozhodnutie tým, že na nedoplatku sa musia podieľať obaja účastníci ako spoluvlastníci v rovnakom podiele, pričom poukázal na ustanovenie § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa má preto nárok voči žalovanému v polovici úhrady sporného nedoplatku, v ktorej (polovici) súd žalovaného na plnenie zaviazal. Znenie tohto odôvodnenia však nekorešponduje s aritmetickým výpočtom polovice nedoplatku. Ak nedoplatok bol v sume 559,25 eura, polovica nedoplatku predstavuje sumu 279,63 eura a nie 149,98 eura, na zaplatať ktorej sumy súd prvého stupňa žalovaného zaviazal. Uvedené odôvodnenie rozhodnutia je preto zmatečné. Súd prvého stupňa vo svojom odôvodnení neuviedol akou úvahou sa riadil keď dospel k sume 149,98 eura a teda akou úvahou sa riadil, a ako dospel k sume zvyšku, v ktorom žalobu zamietol. Nie je tiež zrejme z akého zákonného ustanovenia vychádzal, keď na jednej strane cituje ustanovenie § 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka (podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci), na druhej strane toto ustanovenie prakticky neaplikuje, pričom nie je jasné, akou úvahou a k akému inému zákonnému ustanoveniu dospel.

Podľa ustanovenia § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku je súd povinný uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd pritom dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia v zmysle citovaného § 157 ods. 2 OSP, pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné zásadné otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo účastníka a povinnosť súdu na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konania spĺňajúce garancie spravodlivosti a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESLP, porovnaj napr. rozsudok *Garciaruiz v Španielsko* z 21.01.1999) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené, rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.05.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.02.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky opakovanne vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 45 ods. 1 Ústavy a článku 36 ods. 1 Listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takémuto uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpovede na všetky

otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.“

Porovnajúc odôvodnenie preskúmaného rozsudku s vyššie uvedeným je zrejmé, že súd prvého stupňa sa vyššie naznačenými kritériami odôvodňovania súdnych rozhodnutí dôsledne neriadil. Z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia nie je možné zistiť pre rozhodnutie súdu podľa citovaných zákonných ustanovení relevantné skutočnosti tak, ako sú vymenované vyššie, v dôsledku čoho je rozsudok i nepreskúmateľným. Súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatuje fakty, ktoré nekorešponujú s napadnutým a preskúmaným výrokom (ako je vyššie uvedené).

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) OSP, súd rozhodnutie zruší, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

V dôsledku toho, neodôvodnením rozhodnutia v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a tým k odňatiu účastníkom možnosti konať pred súdom. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa s použitím citovaného ustanovenia § 221 ods. 1 písm. f) OSP zrušil a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní bude povinnosťou súdu prvého stupňa opätovne vo veci konať, pričom vyhodnotí všetky okolnosti danej veci podľa príslušných zákonných ustanovení a následne vo veci opätovne rozhodne, pričom rozhodnutie náležite v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 OSP odôvodní - uvedie akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, akou úvahou dospel k rozhodnutiu (je potrebné uviesť aritmetický výpočet, aby bolo zrejmé z akej sumy (a prečo práve z takejto sumy) dospel k výsledku a ako vec právne posúdil. Zároveň súd prvého stupňa rozhodne aj o náhrade trov pôvodného i tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 OSP), pričom neopomenie vziať do úvahy aj skutočnosť, že žalobkyňa vzala v priebehu konania čiastočne žalobný návrh späť.

Poučenie:

Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.